

Три златни монети.

(Коледна приказка.)

I.

Една вечер, мои млади приятели, това бѣше на „Бждни вечерь“, бѣше много студено. Право ви казвамъ, свѣга покриваше ливадата, вѣтрѣтъ свиреше изъ куминя и по дрѣвесата; а пъкъ дѣдо ми, който бѣше настинжалъ и когото хропотницата (хремата) бѣше доконала, искаше да му затоплижтъ хубавичко лѣглото, което бѣше заобиколено съ хубави вълнени покривки.

Въ голѣмата стая имаше единъ голѣмъ стѣненъ часовникъ. Той бѣше ударилъ вече 11, а азъ още стояхъ при огъня, самъ саменичакъ, като си мисляхъ за пѣщо Азъ държахъ въ ржцѣтъ си три червеникаво-желти свѣтливи монети, съ които радостно си играхъ прѣдъ свѣтлия огънь. Това бѣхъ три златни монети — напалеони. Дѣдо ми ги даде, като ми казваше: „Минжлата година, по туй врѣме, азъ ти дадохъ игралки; тази година прѣдпочитамъ да те оставя ти самъ да си изберешъ. Ти утрѣ ще идешъ въ града и ще си купишиш каквото искашъ, но хубаво размисли.“ Навѣрно, дѣдо ми имаше нѣкаква задня цѣль, като правеше така.

Азъ почнахъ да мисля; почнахъ да мисля да купя чифлици, дворове . . . но всичко за 60 лева! Найнапрѣдъ намислихъ да купя една хубава пушка, съ която да бияхъ зайцитѣ и дивитѣ птици изъ гората. После се свтихъ, че имамъ пушка, а зехъ да мисля дали неще бжде добрѣ, да си купя една въдица, или едно малко срекле да ловя рыба. После ми дойде на ума една лодка: една хубавичка нова лодка, боядисана съ зелено и желто, съ едно назжбено платно, би изглеждала прѣкрасно, кога се покара по рѣката, която е на нѣколко крачки отъ нашата къща. Най-послѣ азъ се спрѣхъ върху туй, отъ което трѣбваше да почна: спомнихъ си,